

Rycina 6.9. Pośrednia technika osteopatyczna: poruszanie kończyną w trójwymiarowej płaszczyźnie z palcami drugiej dłoni umieszczonymi na bliznie. Celem jest odnalezienie takiej pozycji, która pozwoliłaby na zmniejszenie napięcia. Należy utrzymać tę pozycję, aż obszar blizny będzie bardziej miękki.

opuszkami palców wyczuje się, że rejestrowane wcześniej nieprawidłowe napięcie zniknęło lub znacznie ustąpiło (ryc. 6.9). Należy rozpocząć od obszerniejszych ruchów, na które pozwala staw, aż do zmiany wartości napięcia odbieranego przez palce. Utrzymywany jest zakres ruchomości stawu, używając innej osi ruchu, aż do wyczerpania możliwości działania, tak aby można było utrzymać daną tkankę w największej swobodzie. W technice tej wykorzystywany jest również oddech, wstrzymanie wdechu lub wydechu na podstawie tego, co się odczuwa. Procedurę kończy się, gdy blizna przestaje być nienaturalnie napięta.

Technika ciągłości

Kiedy ma się styczność z niefizjologiczną blizną, zawsze należy pamiętać o kontrolowaniu i leczeniu odpowiadających jej metamerów nieunerwionego obszaru skóry

Tabela 6.2. Metamery unerwienia współczulnego

Kręgi	Obszary ciała
T_2-T_9	kończyna górna
T_1-T_4	twarz i powieki
T_4-T_{12}	cały tułów
$T_{10}-L_3$	kończyny dolne
	zwoje szyi

a

b

Rycina 6.10. Dwa przykłady zastosowania techniki ciągłości: w przypadku rany na brzuchu terapeuta jedną dłoń układa na ranie, a drugą na poziomie kręgów T_4-T_{12} (a); w przypadku rany na nodze jedna dłoń umieszczona jest na niej, a druga na poziomie kręgów $T_{10}-L_3$ (b).